

ŽELJKO TOMIČIĆ

Muzej Međimurja, Čakovec

BRONČANA STATUETA HERKULA IZ OKOLICE GORIČANA U MEĐIMURJU

Osim brojnih nepokretnih arheoloških nalaza iz antičkog razdoblja ubiciranih na području međuriječja Mure i Drave u posljednje vrijeme igrom slučaja spašena je brončana statueta Herkula. U ovom članku, osim valorizacije samog nalaza, prikazani su sumarno i problemi vezani uz prometno značenje mikroregije Međimurje u antici. Dio svjetlosti na ovu problematiku baca i nalaz statuete Herkula, koju metodom tipološkog vrednovanja možemo datirati u drugu pol. 2. st. n. e.

Međuriječje Mure i Drave, nazvano Međimurjem, smješteno na jugozapadnom rubu velike Panonske nizine, tek je u posljednjem desetljeću postalo područje organiziranog znanstvenog rada praćenog arheološkim istraživanjima na planu sva tri glavna povijesna razdoblja.¹ Uz nalazišta iz prapovijesnog razdoblja,² sustavno su istraživana arheološkom metodom i neka antička nalazišta.³ Osim brojnih pokretnih arheoloških nalaza, otkrivenih u toku tih arheoloških kampanja, naišlo se i na neke slučajne nalaze, koji podjednako pridonose potpunijem spoznavanju života međuriječja Mure i Drave u razdoblju antike. Kategorija slučajnih arheoloških nalaza, koja je prije svega rezultat sretnih okolnosti, ponekad upotpunjuje praznine prisutne u istraživanju materijalne i duhovne kulture neke regije. U ovu kategoriju možemo uvrstiti i brončanu statueta Herkula, koja je otkrivena sredinom mjeseca listopada 1981. godine i veoma je obogatila antičku zbirku arheološkog odjela Muzeja Međimurja u Čakovcu.⁴

¹ U razdoblju od 1972 do 1982 godine poduzeta su opsežna i sustavna arheološka istraživanja na području Međimurja. Do sada je ubicirano 43 prapovijesna, 21 antička i 9 ranosrednjovjekovna nalazišta.

² Opsežnija arheološka istraživanja nekropole tumula starijeg željeznog doba kod Goričana sprovode se od 1974 godine u suradnji s Arheološkim muzejom u Zagrebu. Na nekropoli starijeg željeznog doba u okolini sela Dyorišća poduzeo je Muzej Međimurja — Čakovec također istraživanja.

³ Do sada je arheološki odjel Muzeja Međimurja — Čakovec poduzeo zaštitna arheološka istraživanja ranocarske nekropole tumula kod sela Trnovčaka u brijednom dijelu Međimurja, antičkog naselja u Martinu na Muri (Halicanum) i na kompleksu vila rustika zapadno od Preloga na položaju Ferencića.

⁴ Zahvaljujući zalaganju J. Vidovića, kustosa prapovijesne zbirke arheološkog odjela Muzeja Međimurja — Čakovec statueta je otkupljena i na taj način spašena za znanost. Koristim priliku da se kolegi srdačno zahvalim.

To je brončana figurina nagog muškarca zrele dobi koji stoji (tab. I), a otkrio ju je prema usmenim podacima, Tomo Mesarić iz Goričana, Školska ulica broj 5. Naime, još u proljeće 1977. godine prilikom oranja njive u blizini starog korita rijeke Mure, na položaju Murščak, nedaleko Komparije, oko 3 kilometra sjeverno od sela Goričana, izbacilo je ralo pluga na dnevnu svjetlost ovaj vrijedan arheološki nalaz. O blizini riječnog prijelaza svjedoči toponim Komparija.⁵ Ovo je bitan podatak koji svakako treba uzeti u obzir pri razmatranju problema podrijetla brončane statuete. Skulptura je otkupljena za antičku zbirku arheološkog odjela Muzeja Međimurja — Čakovec. Vodi se pod inventarskim brojem 1733. Nalaz je prije detaljne obrade preliminarno objelodanjen u lokalnom tisku,⁶ kao i u glasilu muzeja sjeverozapadne Hrvatske.⁷

Statueta je lijevana u masivnoj bronci, koja tvori kompaktnu jezgru. Pokrivena je tankim slojem fine plemenite patine zelene boje, koja se doimlje kao okorina. Skulptura pokazuje tragove slučajnih i namjernih oštećenja (T. 1). Naime, na više mjesta uočavaju se oštećenja nastala mehaničkim djelovanjem. Figurinu je kod oranja zahvatilo ralo pluga pa je nastao niz oštećenja u vidu ogrebotina na površini trbuha, nadlaktici i šaci desne ruke, i na desnoj strani lica. Tada je vjerojatno odlomljena i kijača na koju se Heraklo naslanjao desnom rukom, a zacijelo je statueta odvojena i od postolja. Na leđnoj strani figurine, osim oštećenja nastalih djelovanjem korozije, uočavaju se i udubine izazvane namjernim struganjem pomoću alata, vjerojatno turpije, u namjeri da se utvrdi sastav materijala od kojeg je statueta izlivena (T. 2:2). Kao što je već naglašeno Herkul je prikazan u stojećem stavu u kontrapostu, oslonjen čitavom težinom tijela na lijevu nogu, dok je desna noga blago povijena u koljenu i isturena malo u desnu stranu, tako da stopala zatvaraju pravi kut. Herkul je prikazan en face. Na glavi se razabire snažno kovrčava kosa povezana dijademom (taenia). Snažni brkovi savijenih krajeva prema dolje i brada vrlo naglašena kovrčama obrubljuje lice dostojanstvenog, smirenog ali odlučnog *izraza* (T. 1). Majestet lica izražena je umjetnički oblikovanim nadočnim lukovima i namjerno bušenim očnim jabučicama na mjestu zjenica. Ovdje je vjerojatno nekada bila umetnuta inkrustacija, koja je naglašavala izražajnost lica. Nos, koji je površinskim struganjem namjerno oštećen, kao i veoma plastično oblikovani obrazi upotpunjuju lice, i daju mu izraz božanske uzvišenosti, dostojne najvećeg junaka antičkog svijeta.

Tijelo je oblikovano vrlo skladno i pravilno. Snažan trup s naglašenom muskulaturom prsiju i trbuha ističe se u odnosu na nešto slabije koncipirane noge. Taj dojam određenog svijesno izraženog nesrazmjera trupa i nogu jače je uočljiv sa stražnje strane lika, dok se s prednje strane jedva opaža. Desna noga ispru-

⁵ Toponim Komparija nastao je od riječi komp = skela. Komparija ukazuje na vrijeme dok se plačala skelarina na rijeci Muri ali ujedno je i lokalni naziv za uže zemljopisno područje uz Muru, na kojem se naselio skelar. Lokalitet je smješten sjeverno od moderne međunarodne ceste Čakovec — Letenje (granični prijelaz) — Nagykanizsa u susjednoj NR Mađarskoj.

⁶ Ž. Tomičić, Novo u Muzeju Međimurja (Hercules iz rimskog doba — op. ured.), List »Međimurje«, Broj 1415, Petak, 13. studenoga 1981 i fotografija koju je snimio B. Simek, fotograf Muzeja Međimurja — Čakovec.

⁷ Ž. Tomičić, Novosti u antičkoj zbirci arheološkog odjela Muzeja Međimurja — Čakovec, Muzejski vjesnik br. 5, Varaždin 1982.

žena je u laganom kontrapostu, a na lijevoj ispruženoj nozi vješto je skoncentrirana sva težina statuete, tako da je figurina vrlo stabilna unatoč činjenici što nedostaje nekadašnje postolje. Oko snažno oblikovanog vrata atlete i lijevog ramena prebačena je poput plašta koža čuvenog nemejskog lava, kojeg je Herkul rukama zadavio, izvršavajući uspješno prvi u nizu od dvanaest opasnih zadataka služeći mikenskog kralja Euristeja. Prednje šape lava vezane su na prsima junaka tako da tvore čvor, kojemu nedostaju završeci, same šape. Na žalost, ovi karakteristični detalji otpali su vjerojatno zbog udara rala pluga, boje je na površinu zemlje izbacilo statueta. Da su prednje šape lava bile plastično oblikovane i naknadno aplicirane na trup, potvrđuju male pravilne kvadratne udubine sa svake strane prsiju u visini bradavica (T. 1). To su ležišta podupirača za šape, koje su očito stršile u prostor. Ovaj detalj još više naglašava kvalitetu izrade statuete i uz ostale detalje pridonosi njezinoj općoj visokoj umjetničkoj razini. Koža nemejskog lava dijagonalno prekriva Herkulova leđa i lijevo rame (vidi T. 2:2), te ispod pazuha lijeve ruke, pripijene uz tijelo, s unturašnje strane pregiba lakta pada u laganom luku s vanjske strane ispružene i od tijela odmaknute podlaktice ruke (T. 2:3). Lijeva ruka stoji pod pravim kutom prema uspravnom trupu. Koža koja u fino povijenom luku visi s podlaktice završava širokom i snažnom stražnjom lavljom šapom. Odmaknuta od trupa ona dosiže sredinu butine lijeve noge Herkula. U šaci lijeve ruke, koja je dlanom okrenuta prema gore Herkul drži četiri jabuke iz vrtova Hesperida, kćeri moćnog Titana Atlanta. Ove zlatne jabuke svjedoče o uspješno obavljenom dvanaestom, posljednjem Herkulovom zadatku. Hesperidske jabuke, kao karakterističan Herkulov atribut, simboliziraju božansku besmrtnost, koju je mitski heroj stekao trpeći i radeći više od drugih ljudi, ali je uvijek izlazio kao pobjednik nad svim opasnostima života.

Čitava desna ruka odmaknuta je od trupa i ispružena u prostor (T. 1; T. 2:1). Na šaci desne ruke, koja je dlanom okrenuta nadolje, odlomljeni su na žalost svi posljednji članci prstiju ali ostatak prstiju, kao i njihov polukružni raspored ipak omogućuje rekonstrukciju pokreta. Naime, dlan desne ruke bio je položen na glasovitu kijaču, koju je, prema legendi, izradio kao osamnaestogodišnjak sam Herkul od jasenova drveta. Tom se kijačom ovaj mitološki heroj proslavio. Debljim krajem kijača je nekada bila okrenuta nadolje. Na žalost, odlomljena je vrlo vjerojatno u trenutku kada je ralo pluga udarilo u statueta.

Noge statuete oblikovane su veoma brižljivo. Naglašene su fine muskulature. Na obje noge, u visini gležnjeva, uočavaju se naknadne intervencije. Naime, očito je došlo do loma nogu na spomenutom mjestu potkljenice, pa se na osnovi razlike u boji može zaključiti da je nepoznati majstor upotrijebio slitinu druge vrste. Originalni dijelovi nogu jednostavno su spajani na mjestima fraktura i zatim pokriveni slojem tanke patine. Ovo je izvedeno veoma vješto još u antičko vrijeme.

Stopala su potpuno ravna. Taj podatak dokazuje postojanje odgovarajućeg postolja s ravnom gornjom plohom. Postolje je na žalost također straidalo, odnosno nije pronađeno. Ono je, po uzoru na poznata rješenja, moglo biti nalik kubusu ili valjku i također umjetnički oblikovano i moralo je osigurati stabilnost statuete teške 883,5 grama i visoke 17,9 cm. Postolje horizontalno koncipirane

gornje stajace plohe, nameće se kao rješenje statike već i zbog toga što je sva težina statuete skoncentrirana u jednoj točki u stopalu lijeve noge. Vrlo nisko konično postolje, kakvo je također poznato u antici, ne dolazi u obzir radi ravno riješenih stopala.

Daljnji su element, koji jasno dokazuje postojanje odgovarajućeg postolja ogrebotine, što se uočavaju na vanjskoj strani potkoljenice lijeve noge, i dvije namjerno bušene rupe između gležnja i pete. Ovi detalji pokazuju način rješenja spoja statuete s postoljem. Riječ je o postojanju odgovarajućeg podupirača, koji je poput spona spajao brončanu figurinu s podlogom a nenametljivo je prijanjao uz lijevu nogu. Ovaj detalj, reproduciran na T. 2:3, govori također o vrijednosti statuete i o osjećaju majstora za prezentiranje. Promatrajući statueta Herkula iz okolice sela Goričana u Međimurju, u odnosu na srodne primjerke sitne antičke plastike, uočavaju se određene tipološke srodnosti s nekoliko prikaza ovog mitološkog junaka. Čini se da naš primjerak pokazuje najbliže analogije s nalazom statuete Herkula s nepoznatog nalazišta koju čuva Pokrajinski muzej u Ptuju.⁸ Ova statueta visine samo 13 cm, koja je veoma oštećena i nepotpuna, prikazuje diviniziranog Herkula. Nedostaju mu doduše atributi, ali koža nemejskog lava prebačena preko lijeve ruke i ispružena desna ruka, koja se očito oslanja na kijaču, jasno svjedoče o vrlo raširenom tipu prikaza Herkula u antici. Osim određenih razlika, uočljivih u detaljima, Herkul iz Ptuja pokazuje srodnosti s našim primjerkom i u tretmanu lica koje uokviruje gusta kosa i brada.

Tipološku sličnost pokazuju primjerci statueta Herkula koje navodi katalog antičke bronce Babelona i Blancheta.⁹ To je na primjer figurina mladolikog, golobradog Herkula koji stoji oslonjen na lijevu nogu, desnicu je položio na kijaču a kožu nemejskog lava prebacio preko lijeve ruke.¹⁰ Slijedeći primjerak je statueta Herkula s kijačom u desnici i kožom nemejskog lava omotanom oko vrata i prebačenom također preko lijeve ruke.¹¹ S. Reinach navodi također nekoliko tipološki srodnih sitnih bronca Herkula.¹² Lijep primjerak predstavlja statueta bradatog Herkula s dijademom, desnicom položenom na kijaču i lavljom kožom prebačenom preko lijeve ruke.¹³ Daljnju analogiju predstavlja stojeći Herkul iz vrta Borghese, kojemu je koža nemejskog lava prebačena oko vrata a prednje šape vezane u čvor kao kod našeg primjerka iz Međimurja.¹⁴ U šaci lijeve ruke Herkul drži hesperidske jabuke.

Gotovo su identične našem primjerku Herkula statuete koje donosi također S. Reinach. Tako na primjer tipološku srodnost susrećemo kod prikaza Herkula s lavljom kožom u lijevoj ruci i desnicom položenom na kijaču,¹⁵ kao i kod jednog prikaza mladolikog golobradog Herkula.¹⁶ Zanimljiva je i statueta Herkula

⁸ M. Abramić, *Führer durch Poetovio*, Ptuj, 1925, str. 115, br. 114, si. 71.

⁹ Usp. E. Babelon i J. A. Blanchet *Catalogue des bronzes antiques de la bibliothèque Nationale*, Pariš, 1895, str. 221–240.

¹⁰ E. Babelon i J. A. Blanchet, n. dj., str. 229, si. 547.

¹¹ E. Babelon i J. A. Blanchet, n. dj. str. 231, si. 550.

¹² S. Reinach, *Répertoire de la statuaire grecque et romaine*, tome I i II, Pariš, 1897, str. 209.

¹³ S. Reinach, n. dj., str. 211 (B. Ant. expl. I, 129).

» S. Reinach, n. dj. str., 128, si. 1.

¹⁵ S. Reinach, n. dj., str. 131, si. 3.

« S. Reinach, n. dj., str. 132, si. 1.

na plitkom kružnom i konično oblikovanom postolju, koji također drži u šaci lijeve ruke hesperidske jabuke dok je preko podlaktice prebačeno lavlje krzno.¹⁷ Heraklo drži u desnici kijaču. Nadalje, lijep primjerak statuete Herkula s nalazišta Gaspoltshofen — Watzing kod Linza čuva se u lokalnom muzeju.¹⁸ To je statueta Herkula koji stoji. Težina tijela oslonjena je na desnu nogu. Desnica je oslonjena na kijaču a preko lijeve podlaktice prebačena je koža nemejskog lava. U šaci lijeve ruke drži posudu s dvije drške (pila), koja simbolizira bogatstvo.

Umjetnička ostvarenja sitne brončane plastike tvore, poput one monumentalnog obilježja, značajnu i nezaobilaznu komponentu umjetnosti antičkog razdoblja. Razasuta uglavnom kao slučajni nalazi, a rjeđe kao rezultat organiziranog arheološkog zahvata, na čitavom prostoru, koji je nekada obuhvaćao rimski imperij, ova je grana umjetnosti privlačila, u manjoj ili većoj mjeri, pažnju generacija arheologa i povjesničara umjetnosti. Sitna brončana plastika pripada veoma često grupi pokretnog arheološkog materijala.¹⁹ Jedno od bitnih obilježja ove umjetničke discipline svakako je široki dijapazon oblika i različitost namjene. Utilitarnost sitne figuralne bronce dodiruje se čitavog niza manifestacija života antičkog čovjeka.²⁰ Svjedok je svoga vremena i često suvremena s velikim brončanim statuama kojih je kopija,²¹ a ponekad i skica ili predložak za njih. U većini slučajeva dobro očuvana, ova sitna umjetnička djela, jasan su putokaz u proučavanju tradicija kiparskih škola.²² Ona su djela nekog od umjetnika, koji su radili u ateljeima velikih antičkih majstora.²³

Paralelno s nastupom rimskih legija i osvajanjima ogromnih prostranstava, koja su sezala na sjever i istok do velikih vodenih putova evropskog kontinenta Rajne i Dunava, odvijala se i intenzivna trgovina. Ona je u svakom slučaju pospješila širenje rimske kulture i umjetnosti. Osobito značajnu ulogu odigrali su, posebno u ranocarskom razdoblju, italski trgovci i obrtnici. Oni su veoma ubrzali proces romanizacije novoosvojenog područja. S novodoseljenim stanovništvom dolazi i nova umjetnost, koja u novom svijetu nije željela izostaviti modu i ukus stare domovine — matičnog italskog tla.²⁴ Tako dolazi do snažnog priliva umjetnika svih profila, koji s italskog juga prenose utjecaje i stečena iskustva. Rim se dakle na frontovima svog imperija nije prezentirao samo utilitarnim predmetima, koji prate vojnička kretanja (oružje i vojna oprema), već i umjetničkim ostvarenjima, koja zadiru u oficijelnu religiju i svakodnevni život.²⁵ Stoga na dosegnutoj graničnoj liniji — limesu, od Rajne na sjeveru, niz Dunav do Crnog mora, susrećemo brojne kultne slike rimskog panteona. Taj bogati panteon antike izražen je u sitnoj figuralnoj bronci. Religiju pretočenu u bronzu susre-

¹⁷ S. Reinach, n. dj., str. 63, si. 2.

¹⁸ Katalog izložbe: Die Römer an der Donau (Noricum und Pannonien), Beč, 1973, str. 334, br. kataloga :988.

¹⁹ Usp. J. Medini, Rimska brončana plastika u Arheološkom muzeju u Zadru, Dia-dora 4, Zadar, 1968, str. 143 i d.

²⁰ Usp. J. Medini, n. dj., str. 143.

²¹ Usp. A. de Ridder, Les bronzes antiques du Louvre, Pariš, 1913—15, str. 25.

²² A. de Ridder, n. dj., str. 25.

²³ A. de Ridder, n. dj., str. 25.

²⁴ Die Römer an der Donau (Noricum und Pannonien), Beč, 1973, str. 69.

²⁵ Römer am Rhein (Katalog izložbe), Köln, 1967, str. 44.

ćemo u regijama rajnskog²⁶ i podunavskog limesa.²⁷ U antičkim centrima i vojnim logorima, u zahvatu komunikacija ili u međuprostorima u sklopu ruralnih kompleksa, točnije u kućnim svetištima — lararijima, nailazimo na ostvarenja sitne figuralne bronce u funkciji kulta. Osim omiljenih božanstva kapitolijske trijade — Jupitera, Junone i Minerve, javljaju se, osobito duž podunavskog dijela limesa, statuete Dii Militares — Viktorije, Marsa i Herkula.²⁸ Veći broj ovakvih statueta za potrebe lararija ili kao ex vota hramova, dospio je tijekom prva dva stoljeća naše ere do Dunava zahvaljujući intenzivnim trgovačkim vezama s gornjoitalskim prostorom, osobito jakim antičkim centrom Aquilejom.²⁹ Osim importiranih primjeraka javljaju se relativno često i statuete nastale u lokalnim radionicama provincije Panonije u koju je inkorporiran i prostor međuriječja Mure i Drave.³⁰ Takve provincijalne umjetničke radionice nalazile su se uz radionice vojne opreme i oružja.³¹ Dio predmeta izrađivali su putujući majstori i ljevači.³² Kao što je ranije naglašeno kult Herkula bio je raširen duž podunavskog dijela limesa. To potvrđuju relativno brojni primjerci sitne brončane plastike na temu Herkula.³³ U jugoistočnom dijelu nekadašnje rimske provincije Panonije susrećemo statuete Herkula u Emoni (Ljubljana),³⁴ Poetovio (Ptuj),³⁵ Siscia (Sisak)³⁶ i Mursi (Osijek).³⁷ Osobito lijep primjerak predstavlja brončana statueta Herkula, replika Lizipovog Epitrapeziosa, koja je otkrivena na lokalitetu Tamnič u okolici Negotina,³⁸ dakle na tlu antičke provincije Moesie.

Daljnja nalazišta brončanih statueta Herkula na tlu Jugoslavije, uz ona ranije navedena, prikazana su na priloženoj karti (si. 1). To su Tujan kod Bala u

²⁸ Navedeno djelo, str. 57–69.

²⁷ Die Römer an der Donau, Beč, 1973, str. 69–78; Antička bronca u Jugoslaviji (katalog izložbe), Beograd, 1969, str. 21.

²⁸ Đ. Mano — Zisi, Problem importa i zvanične umetnosti u rimsko doba, Antička bronza u Jugoslaviji (katalog izložbe), Beograd, 1969, str. 22 i d.; M. Veličković, Rimski sitna bronzana plastika u Narodnom muzeju, Antika IV, Beograd, 1972, str. 7.

²⁹ Die Römer an der Donau, Beč, 1973, str. 69.

³⁰ M. Veličković, n. dj., str. 7 i d.

³¹ M. Veličković, n. dj., str. 7 i d.

³² M. Veličković, n. dj., str. 7 i d.

³³ Lj. Tadin, Sitna rimska bronzana plastika u jugoistočnom delu provincije Panonije, Fontes archaeologiae Iugoslaviae, Tome I, str. 19, si. 31.

³⁴ Lj. Tadin, n. dj., str. 20 i 21; R. Ložar, Poročilo arheološkoga odelka Narodnega muzeja v Ljubljani za leto 1931–1933, Ljubljana, 1935, str. 49; Vidi karta C na si. 2. — lokalitet broj 2.

³⁵ M. Abramić, Führer durch Poetovio, Ptuj, 1925, str. 115, br. 114, si. 71; Antička bronza u Jugoslaviji (katalog) Beograd, 1969,

str. 93, br. 101; Lj. Tadin, n. dj., str. 19 i 20, si. 27. Vidi kartu C na si. 2. — lokalitet pod brojem 4.

³⁶ J. Brunšmid, Antikni figuralni bronzani predmet u hrv. Narodnom muzeju u Zagrebu, Vjesnik Hrvatskog arheološkog društva XIII, Zagreb, 1914, str. 232, br. 60; Lj. Tadin, n. dj., str. 19 i si. 26 a i b. — Daljnja dva primjerka statueta Herkula iz rijeke Kupe kod Siska donosi također J. Brunšmid, n. dj., str. 233, br. 61 i str. 235, br. 62. — Na karti C (si. 2) lokalitet kod Siska označen je brojevima 6, 7 i 8.

³⁷ Sa terena Osijeka potječe statueta Herkula koju je objavila D. Pinterović, O rimskoj bronci s terena Osijeka i okolice, Osiječki zbornik VIII, Osijek, 1962, str. 71 i d.; Lj. Tadin, n. dj., str. 20 i si. 30. — Na karti C (si. 2) označen je lokalitet brojem 9.

³⁸ Đ. Mano — Zisi, Bronzana statueta Herakla iz Tamnica, Zbornik radova Narodnog muzeja I, Beograd, 1958, str. 63–74, prilog 6 slika; Antička bronza u Jugoslaviji (katalog izložbe), Beograd, 1969, str. 94, br. 105 i literatura navedena uz taj nalaz. — Na karti C (si. 2) označen je brojem 11 lokalitet Tamnič kod Negotina.

Istri,³⁹ antička Celeia (Celje),⁴⁰ zatim figurina s nepoznatog nalazišta pohranjena u Narodnom muzeju u Beogradu,⁴¹ te s lokaliteta Šilevo kraj Prilepa⁴² i navodno iz okolice Titova Velesa, koja je također pohranjena u Narodnom muzeju u Beogradu.⁴³ Već na prvi pogled može se konstatirati, da su svi lokaliteti, na kojima su otkrivene statuete Herkula, grupirani u zahvatu antičkih komunikacija. Osobito su lijepi spomenuti nalazi Herkulovih statueta duž ceste, koja iz sjevernitoitalske ravnice i Aquileje ide na istok povezujući antičke centre Emonu, Celeiu i Poetovio s Panonijom. Jedna od karika u tom lancu je i nalaz brončane statuete Herkula iz okolice Goričana u Međimurju. Kult Herkula (grč. Heracles, lat. Hercules), sina Zeusa i Amfitrionove žene Alkmene, najvećeg junaka grčke mitologije, koji je »kroz Heru stekao slavu«,⁴⁴ vrlo brzo preuzeli su Rimljani. Nešto ranije u doba helenizma bio je omiljeni pratilac Aleksandra Makedonskog u čijem se bojnem šatoru nalazila statueta Herakla.⁴⁵ Kako Grci, tako i Rimljani štovali su ga kao najvećeg heroja, koji je snagom, hrabrošću i upornošću stekao slavu i besmrtnost. Osim Homera, koji je ostavio najstariji pisani spomen, Herkulu posvećuju svoje pero grčki tragici Sofoklo i Euripid, rimski pjesnik Seneka i aleksandrijski pjesnik Teokrit. Posvećuju mu se gradovi, hramovi i žrtvenici a vrlo je omiljeni lik na oslikanim vazama i djelima kipara već od 6. stoljeća pr.n.e.⁴⁶

Na rajnskom limesu Herkul je uz bogove Marsa i Merkura treći značajni kulturni lik.⁴⁷ Kao zaštitnik trgovačkog prometa, patron cesta i luka, te teških fizičkih radnika i radnika u kamenolomima, stekao je veliku popularnost.⁴⁸ Kao Vesti, čuvarici plamena, i Vulkanu, upravljaču vatre i kovaču, Herkulu je upravo uloga zaštitnika putova pribavila osobiti položaj među legijama.⁴⁹ Germani ga visoko štiju. Kult Herkula Magusanusa bio je u 3. stoljeću n. e. do te mjere raširen u Donjoj Germaniji, da je car-uzurpator Postum dao kovati njegov lik na

³⁹ A. Gnirs, Fiihrer durch Pola, Beč, 1915, str. 147; Antička bronza u Jugoslaviji, Beograd, 1969, str. 94, br. 106. — Na si. 2 označen je na karti C brojem 1 lokalitet Tujan kod Bala u Istri. Nalaz je pohranjen u Arheološkom muzeju Istre u Puli.

⁴⁰ Mitteilungen der Zentral-Kommission, Beč, 1900, N. F., XXVI Jahrgang, Band XXVI, str. 57, El. 10; Antička bronza u Jugoslaviji, Beograd, 1969, str. 95 br. 108. Nalaz je pohranjen u Pokrajinskom muzeju u Celju. Na si. 2 označen je na karti C brojem 3 nalaz statuete Herkula iz Celja.

⁴¹ Podatke o statueti donosi katalog izložbe Antička bronza u Jugoslaviji, Beograd, 1969, str. 95 i br. 107. Kako je statueta pohranjena u Narodnom muzeju u Beogradu to je na si. 2 na karti C brojkom 10 označen lokalitet.

⁴² Statuetu s lokaliteta Šilevo čuva Narodni muzej u Prilepu a sumarne podatke o njoj donosi katalog izložbe Antička bronza u Jugoslaviji, Beograd, 1969, str. 93, br. 102.

Nalazište je označeno brojem 13 na karti C (si. 2).

⁴³ Statuetu iz okolice Titova Velesa objavio je M. Grbić, Umetnički pregled, II, Beograd, 1939, str. 15; Isti, Odabrana grčka i rimska plastika u Narodnom muzeju u Beogradu, Beograd, 1958, str. 96—97, Tab. LXVII; Katalog s izložbe Antička bronza u Jugoslaviji Beograd, 1969, str. 93, br. 103. Na si. 2 označen je brojem 12 na karti C položaj nalazišta statuete Herkula kod Titova Velesa.

⁴⁴ V. Zamarovský, Junaci antičkih mitova, Leksikon grčke i rimske mitologije, Zagreb, 1973, str. 121—128.

⁴⁵ Đ. Mano — Zisi, Problem importa i zvanične umetnosti u rimsko doba, Antička bronza u Jugoslaviji (katalog izložbe), Beograd, 1969, str. 21.

⁴⁶ V. Zamarovský, n. dj., str. 128.

⁴⁷ Katalog izložbe, Römer am Rhein, Köln, 1967, str. 59.

⁴⁸ Römer am Rhein, Köln, 1967, str. 59 i 66.

⁴⁹ Römer am Rhein, Köln, 1967, str. 59.

svom aureusu.⁵⁰ Također se, u Donjoj Germaniji gaji njegov kult i u vidu Herkula Saxanusa, zaštitnika teških fizičkih radnika.⁵¹ Prikazuje se kao golobradi mladić ili kao zreli bradat muškarac s kijačom i lavljom kožom. Herkul je smatran pokroviteljem i uzorom prosvjećenosti monarha iz dinastije Antonina. Njegov kult široko je rasprostranjen upravo u vrijeme careva Antonina. Posljednji od Antonina, car Komod (180—192), sin Marka Aurelija, koji je zaključio mir s Markomanima i Kvadima, zahtijevao je za sebe božanske počasti. Sebe je nazivao Herkulom, a u njegovo doba ovaj je antički junak bio uzor i prototip neograničenog monarha, koji je vlast dobio od svog božanskog oca Jupitera.⁵² Car Komod prikazuje se i s atributima Herkula. Tako se često prikazuje s lavljom glavom nataknutom poput šljema, kožom nemejskog lava kao ogrtačem, kijačom u desnici i simbolom božanske besmrtnosti jabukom Hesperida u lijevoj ruci.

Prostorom međuriječja Mure i Drave prolazili su u antici važni cestovni pravci, koji su prikazani na priloženoj si. I.⁵³ Jedan od magistralnih pravaca prodora prema Dunavu bio je onaj iz Aquileie. Prolazeći kroz Emonu, Celeiu i Poetovio nastavljao je kroz briježno Međimurje u smjeru sjevera kroz Panoniju do Savariae (Szombathely) i Carnuntuma (Petronell) na Dunavu. Trasu ovog antičkog puta na dijelu kroz međuriječje Mure i Drave signaliziraju arheološka nalazišta ubicirana a djelomično i istražena.⁵⁴ Istočno od Središća ob Dravi (ant. Curta) odvajala se od spomenute rimske ceste druga značajna prometnica, ona prema Aquincumu (Budimpešta). Pretpostavljenu trasu ove važne rimske ceste naslućujemo prema položaju antičkih lokaliteta, odnosno, bolje rečeno slučajnim nalazima.⁵⁵

⁵⁰ N. dj., str. 59.

⁵¹ N. dj., str. 66.

⁵² N. A. Maškin, *Istorija starog Rima*, Beograd, 1951, str. 403 i 404.

⁵³ Na priloženoj karti B (si. 2) iscrtkanim linijama označene su postojeće i pretpostavljene trase rimskih cesta kroz međuriječje Mure i Drave. Cesta Poetovio—Savaria—Carnuntum označena je brojem 1, a pretpostavljena trasa ceste Poetovio—Aquincum brojkom 2.

⁵⁴ Na samoj trasi rimske ceste sjeverno od Središća ob Dravi (ant. Curta) u blizini sela Preseke ubiciran je antički lokalitet, vjerojatno vila rustika (usp. M. Fulir, *Topografska istraživanja rimskih cesta na varaždinskom i međimurskom području* (1960—1967), *Rasprave SAZU* 24, Ljubljana, 1968, str. 365—429). Nadalje, trasu antičkog puta, koja je hodološki istražena (M. Fulir, n. dj., 365—429), signaliziraju ostaci ranocarske nekropole grobnih humaka na lokalitetu kod sela Trnovčaka. Ova je nekropola istraživana u razdoblju od 1979—1981 godine (Ž. Tomičić, *Arheološka istraživanja antičke nekropole kod sela Trnovčaka u Međimurju*,

Muzejski vjesnik 5, Varaždin 1981/82. Konačno, na prijelazu preko rijeke Mure ubicirano je antičko naselje municipij Halicanum na mjestu današnjeg sela Martin na Muri (M. Fulir, n. dj., str. 365—429; Ž. Tomičić, *Zaštitna arheološka istraživanja u Martinu na Muri*, *Muzejski vjesnik* broj 2, Koprivnica, 1979, str. 40—3; S. Soproni, *Municipium Halicanum*, *Folia Archeologica* XXX, Budimpešta, 1979, str. 91—97).

⁵⁵ Pretpostavljenu trasu antičke ceste Poetovio—Curta—Aquincum obilježavaju u međurječju Mure i Drave antički lokalitet kod sela Macinca (M. Fulir, n. dj., str. 365—429), zatim rimska stela iz Čakovca, te konačno lokalitet na kojem je otkrivena statueta Herkula. (T. Mommsen, *CIL, Pars prior*, Berlin, 1873, str. 522, br. 4116); V. Hoffiller — B. Saria, *Antike Inschriften aus Jugoslavien*, Zagreb, 1938, str. 204, br. 457, sa si'kom; A. Horvat, *Spomenici arhitekture i likovnih umjetnosti Međimurja*, str. 22 i bilješka pod brojem 53). Kako trasu ceste Poetovio—Savaria—Carnuntum, tako i trasu ceste za Aquincum i vojne logore na Dunavu markiraju nalazi rimskih sepulkralnih

Već od druge polovice 1. stoljeća n. e. dolaze u Panoniju iz Italije kao import keramika, osobito glasovita terra sigillata, staklo, nakit, brončani predmeti umjetnog obrta i sitna figuralna bronca. U međuriječju Mure i Drave već je davno uočen osim tranzitnog značenja i onaj isto toliko važan gospodarski, agrarni značaj ove mikroregije. Ovi momenti odigrali su, uz povoljan zemljopisni položaj, značajnu ulogu prilikom urbanizacije ovog prostora u antičkom razdoblju. Planskom urbanizacijom duž spomenutih komunikacija, a zatim i u međuprostorima antički je način života postepeno prihvaćen u svim njegovim manifestacijama. Kada je, naime, u vrijeme cara Trajana (98–117) osnovana colonia Ulpia Traiana Poetovio (Ptuj), uključeno je i međuriječje Mure i Drave kao izrazito agraran kraj u ager kolonije.⁵⁶ Trajan u Poetovio i u njezinom ageru naseljuje veterane iz đlačkih ratova.⁵⁷ Relativno miran život ovog rubnog panonskog prostora ugrozio je u 2. stoljeću prodor Markmana i Kvada u vrijeme cara Marka Aurelija.⁵⁸ Na tlu Panonije, u koju je uključeno i međuriječje Mure i Drave prestaje razdoblje zvano »pax Romana« i nastupa vrlo nemirno vrijeme praćeno razaranjima i pljačkanjem.

Promatran u kontekstu povijesnih zbivanja nalaz brončane statuete Herkula, s lokaliteta Muršćak kraj Goričana u Međimurju, baca određenu svjetlost na zbivanja u antičkom razdoblju na rubnom području Panonske nizine. Naime, već sama pojava dokazuje da zbivanja u antici na prostoru međuriječja Mure i Drave nisu bitnije odstupala od općih karakteristika materijalne kulture i rimske provincijalne umjetnosti.

Važnost samog nalaza govori donekle i o njegovom podrijetku kao i o statusu nekadašnjeg vlasnika statuete Herkula. Ovakve figurine predstavljaju, poput statueta kućnih božanstava — Lara ili drugih omiljenih božanstava, inventar tzv. lararija ili kućnih svetišta. Larariji su veoma česta pojava u ruralnim vilama. E. Thomas navodi lijep primjer nalaza inventara lararija s kraja 2. stoljeća n. e. iz vile rustike imućnog Italika u Nagydemu.⁵⁹ Prema njezinom mišljenju kućna božanstva uvijek su usko povezana s mjestom, tlom, kućom, obitelji ili osobom.⁶⁰

Na osnovi spomenutog vrlo je vjerojatno da je statueta Herkula iz okolice Goričana djelo visoke umjetničke razine, nastalo kao kopija po uzoru na monumentalnu helenističku plastiku, vjerojatno u nekoj od kiparskih radionica Kampanije. Statueta je prema tome import po narudžbi bogatijeg koloniste Italika, vrlo vjerojatno veterana, koji je imao posjed uz desnu obalu rijeke Mure. Riječ je o vili rustici, koju doduše treba tek ubicirati, ali mikrotopografija nalazišta i samo značenje nalaza pružaju veoma pouzdane elemente za ovakvu pretpostavku. Naime, treba imati na umu i činjenicu da je ovaj arheološki nalaz otkriven u blizini sigurnog riječnog prijelaza preko Mure, koji je od davnina, pa i u ovo današnje vrijeme, pružao sigurnost prijelaza. Ovo svakako treba uzeti u obzir

spomenika i nekropola (A. Mocsy, Zala megye római köemléke'röl, Zalaegerszeg, 1976, str. 21 i 31).

⁵⁶ Usp. M. Abramić, Führer durch Poetovio, Ptuj, 1925.

" M. Abramić, n. dj., str. 7.

⁵⁸ N. A. Maškin, n. dj., str. 402–403.

⁵⁹ E. B. Thomas, Römische Villen in Panonien, Budapest, 1964, str. 284 i d.

⁶⁰ E. B. Thomas, n. dj., str. 287.

i zbog blizine važne antičke komunikacije, koja je dijagonalno prolazila kroz međuriječje Mure i Drave i povezivala Poetovio (Ptuj) sa sjeveroistokom Panonije i logorima na Dunavu. Ova je sitna brončana plastika predstavljala dio inventara kućnog svetišta rimske ruralne vile, kojoj treba tek odrediti užu lokaciju. Statueta je, u vezi s već spomenutim zbivanjima u drugoj polovici 2. stoljeća n. e., bila vrlo vjerojatno namjerno zakopana, odnosno sakrivena.

Prilikom datiranja statuete Herkula iz Međimurja u obzir je došla metoda tipološkog vrednovanja nalaza. Brončana statueta diviniziranog Herkula otkriva u tretmanu pojedinih detalja lica, osobito snažnih kovrča brade, te senzibilnog prikaza lica i bušenih zjenica ($V = 1_n T$ -), filhelensku fazu zvanične rimske umjetnosti. Naime, za ovu fazu rimske umjetnosti, koja je do osobitog izražaja došla u vrijeme cara Hadrijana (117—138) i careva iz dinastije Antonina, karakteristično je naglašavanje kontrasta grubih i glatkih oblika i prevladanja određene senzualnosti.⁶¹ Kao što je ranije spomenuto kult Herkula doživio je puni procvat u vrijeme Antonina, osobito cara Marka Aurelija (161—180) i njegova adoptivnog sina cara Komoda (180—192). Tip i tretman brade uz zreli izraz lica argumenti su koji ukazuju na lik cara Marka Aurelija. Stoga imajući u vidu portrete ovog cara možemo s mnogo sigurnosti i brončanu statuetu Herkula iz okolice Goričana u Međimurju datirati u vrijeme vladavine Marka Aurelija.

POPIS SLIKA U TEKSTU I SADRŽAJ TABLI
DESCRIPTION OF FIGURES AND PLATES

Karta Međimurja s nalazištem statuete (A) i prikazom rimske ceste (B), te karta Jugoslavije s lokalitetima na kojima su nađene figurice Herkula (C).
The map of Međimurje with the site where the statue was found (A) and with the net of Roman roads (B), as well as the map of Yugoslavia with the distribution of the sites where Hercules statuettes were found (C).

Tabla 1

Plate 1

Statueta Herkula iz okolice Goričana, prikazana en face

The statuette of Hercules, front view.

Tabla 2

Plate 2

Ista statueta u tri pogleda (leđa i oba profila)

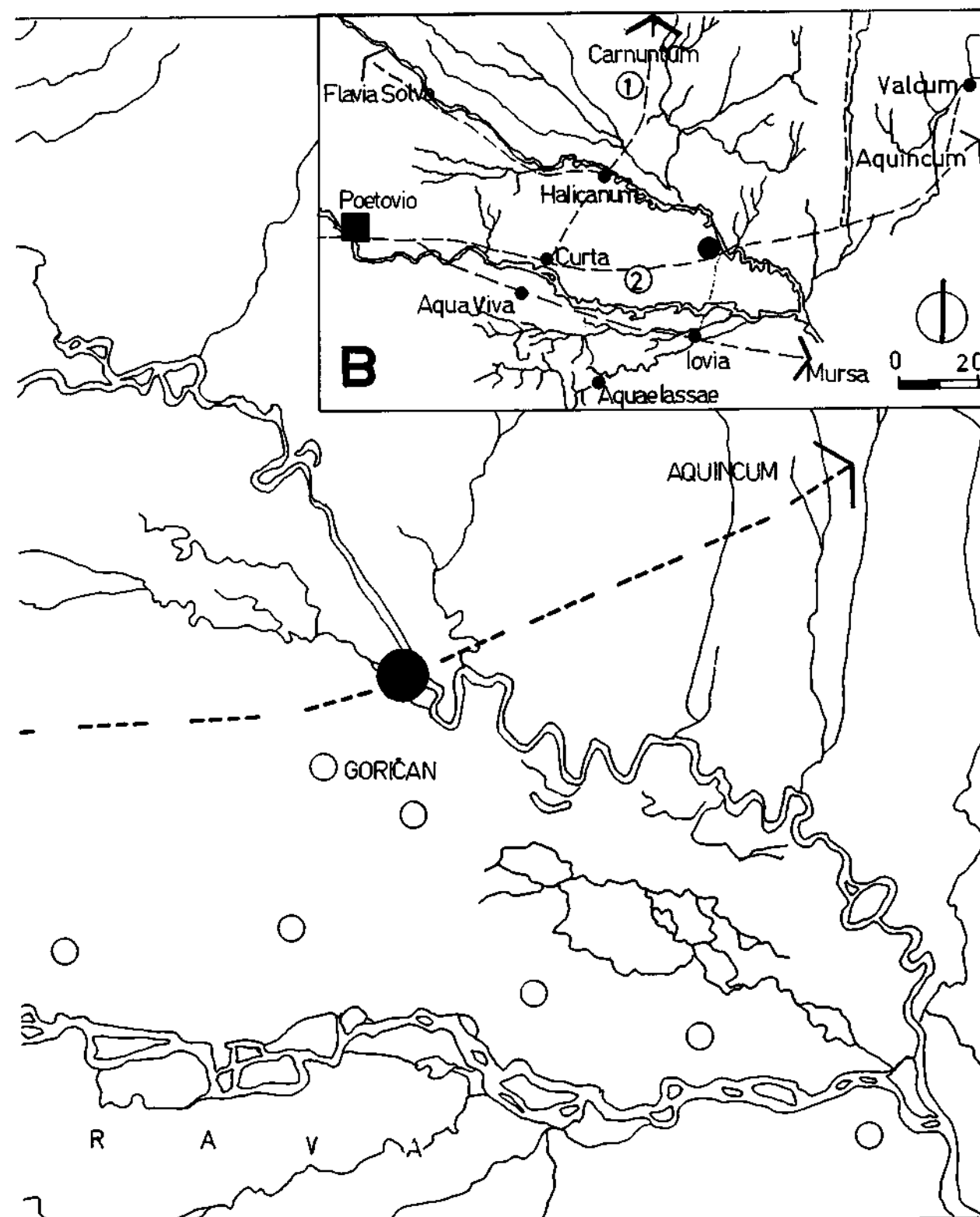
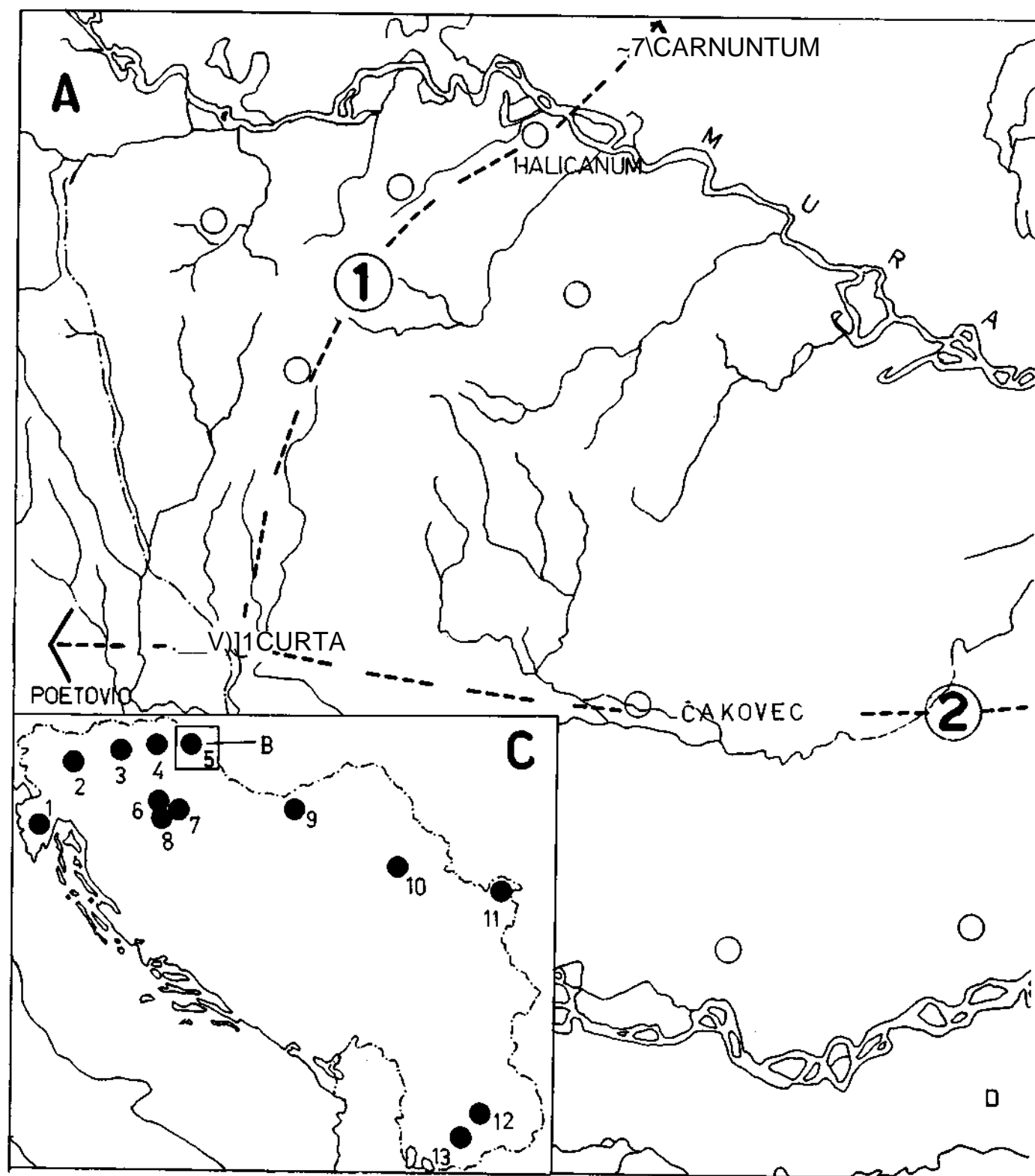
The same statuette from three views (back and both profiles).

Fotografije snimio D. Flajpan.

Photographs made by D. Flajpan.

⁶¹ Đ. Mano — Zisi, **Problem importa i zvanične umetnosti u rimsko doba**, Antička

bronza u Jugoslaviji (katalog), Beograd, 1969, str. 22.

SUMMARY

THE BRONZE STATUETTE OF HERCULES FROM THE SURROUNDINGS
OF GORIČAN IN MEĐIMURJE

The Roman collection of the Međimurje Museum at Čakovec has recently been enriched by a valuable bronze statuette. The statuette represents Hercules and was accidentally discovered north of the village of Goričan in Međimurje, in a field situated on the old meander upon the left bank of the Mura. The site of Murščak lies close to the place where the river has been crossed since ancient times, providing an access to the region between the Mura and the Drava. The statuette of Hercules was cast of massive bronze, forming thus a compact core covered by a fine thin layer of green patina. The figurine's height is 17,9 cm and it weighs 883,5 grammes. In the further text the Author describes, analyzes and values the artistic achievement of this bronze statuette.

The Hercules' statuette from the vicinity of the Goričan village in Međimurje displays certain typological similarities to a whole series of representations of this mythical hero, such as one can encounter upon the entire territory of the former Roman Empire. There are several statuettes of Hercules known from the territory of Yugoslavia and their distribution can be followed on the map. The distribution of sites where such statuettes have been discovered proves that this interesting appearance of the cult of Hercules occurred within the reach of the main Roman routes. Several important roads lead across the region between the Mura and the Drava, accentuating the transitional position of this micro-region on the border of the former Roman province of Pannonia.

The microtopography of the site where the statuette has been found indicates the possibility of the existence of a building of the *villa rustica* type. As it is generally known, the finds of statuettes are usually considered as the inventory of a *lararium*, i.e. of a domestic sanctuary of rural villas, and we are inclined to think that this discovery from the surroundings of Goričan in Međimurje ought to be considered as a part of a *lararium* of a wealthy Italian. It must have been a veteran, who was, as were many others, granted some land within the boundaries of the ager of the Roman *Colonia Ulpia Traiana Poetovio* (Ptuj).

By typological estimations, this statuette of Hercules could be dated to the reigns of Antonine emperors, i.e. to the 2nd cent. A. D. Considering the treatment of details, particularly its typical beard, which shows a certain likeness to the portrayals of Emperor Marcus Aurelius (161-180), we are inclined to date the find more precisely to the reign of this emperor.

In this case the statuettes of Hercules displays a high artistic level, worthy of the traditions of the sculptural workshops of Campania, and therefore it might be considered as an import from Italy. It was probably brought to the region between the Mura and the Drava by merchants along the *Aquileia-Poetovio-Aquincum* road. One can presume that the statuette belonged to the inventory of a *lararium*, but was deliberately buried and hidden during the Marcomannic Wars under Marcus Aurelius.

